

ZILVERSPOOR

Dit PDF document is een preview
van het betreffende boek, uitgegeven door
UITGEVERIJ ZILVERSPOOR.

Om dit boek te bestellen,
of om meer informatie te vinden over dit boek,
de schrijver en onze andere publicaties,
kunt u ons bezoeken op:

WWW.ZILVERSPOOR.COM

MISTWERELD

PETER SCHAAP

MISTWERELD

- BOOKS OF

FANTASY -

Redactie:

Jos Weijmer

Editors:

Thirza Meta

Jos Weijmer

Richard de Vroede

Omslagillustratie- & ontwerp:

Jos Weijmer

© 2010 Peter Schaap

Uitgeverij Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

ISBN 978-94-90767-01-3

NUR 333

www.mistwereld.nl

www.zilverspoor.com

www.booksoffantasy.com

www.peterschaap.nl

Boek 1

AARDE

'Het leven op aarde is té ingewikkeld geworden. We moeten het maar over laten aan de vakmensen. De uiterste consequentie daarvan is dat die vakmensen geen mensen zijn, maar feilloze machines. Dit leidt dan tot de paradox dat we het leven overlaten aan niet-leven.'

(Citaat uit een geheime toespraak van prins Jon Macintosh tot verzetsleiders in Mombasa op 7 juni 305 M.T. *)

*/ 2435 A.D.

HOOFDSTUK 1

Het ergst van alles waren de muggen. In gigantische zwermen zoemden ze rond zijn hoofd. Het constante geruis van hun trillende vleugels vormde een voorgrondgeluid dat vrijwel alles in de omgeving overstemde.

Serg Feadar kon zich er niet voor afsluiten. En dat terwijl hij al zijn zintuigen op volle scherppte nodig had om te overleven. Het Zuid-Amerikaanse ademreservaat droeg meer gevaren in zich dan alleen de muggen, maar de muggen waren het slechtst te verdragen. Wild maaiend met zijn armen, in de beperkte ruimte tussen de woekerende planten, probeerde hij ze vergeefs van zijn lijf te houden. Zijn gezicht en armen waren overdekt met rode jeukbulten en zijn onbeheerste bewegingen putten hem alleen maar uit.

Drie dagen was hij nu al van de anderen afgesneden. Drie dagen van wanhopig in leven blijven. Geslapen had hij nog niet. Gelopen eigenlijk ook niet. De dichte jungle stond op de meeste plaatsen niet toe dat iemand zich op de grond kon bevinden. Op een hoogte van zeven? acht? drie? meter was bewegen alleen mogelijk via lianen en op de zijtakken van gigantische oerwoudebomen, met hun toppen hoog boven hem in de onzichtbare lucht.

Heuvels van takken en bladeren belemmerden zijn weg. In andere tijden zou hij misschien veilig zijn geweest, veilig voor hen die hem volgden, voor het Centrale Apparaat dat hij fanatiek bestreden had met verzetsgroep Zeven. Maar ondanks de groene muren van de jungle was hij een open doelwit.

Het was donker in de onderste oerwoudlagen, een voortdurende schemering die af en toe in nacht overging. Waar zouden ze zijn, zijn vrienden? Misschien maar een meter of honderd van hem vandaan. Verscholen achter de grijsgroene muur die hem omringde zou hij ze

niet zien.

Serg schrok op van een troep apen die zich luid kwetterend langs de boomtakken naar een ander oord begaven, waarbij ze voor een korte poos met hun lawaai de muggen overstemden. Waar de groene muur ophield, werd het licht. Een rivier scheidde twee stukken jungle van elkaar. Serg liet zich op de grond zakken en bleef gehurkt naast de stroom zitten. Gespannen tuurde hij door het water naar de bodem. Alles leek hinderlijk troebel, ook het water. Even later liet hij met een vermoeid gebaar zijn leefpakket van de schouders zakken, op de vochtige grond naast hem.

De plaats was een droom. Het rood, geel, wit, paars van de orchideeën aan de overkant schitterde hem in vreemde vegen tegemoet. Hun geur bedwelmde hem, vulde zijn geest. Vlak voordat de droom hem zou insluiten, bracht Serg een neusfilter aan. Geleidelijk trok het waas voor zijn ogen weg. Het water was helder als glas.

Hij maakte van zijn handen een kom en waste zijn gezicht. Het vocht voelde weldadig aan tegen zijn koortsig gloeiende huid en het suste het brandende gevoel van de muggenbeten een beetje. Hij liet zich op zijn knieën zakken en bekeek zichzelf in het water. Hij was bijna onherkenbaar geworden. In het opgezette rode gezicht met de gezwollen oogleden, het blonde haar, de klonterige baardplukjes kon hij nauwelijks de hem vertrouwde gelaatstreken weervinden. Er bevond zich een eeuwigheid tussen zijn vroegere leven en nu. Een eeuwigheid van angst en gevaar, toch maar enkele maanden lang. Het verzet had zo mooi geleken. Een droom van vrijheid en avontuur.

In gedachten had hij zijn gehate opvoeders al ten onder zien gaan. De gekleurde muren van de commune omvergehaald. Meedogenloosheid vervangen door een nieuw bewind dat vrijheid bood aan iedereen, ook degenen die anders waren, ook aan hem. Maar sindsdien was hoop verdwenen en er restte weinig meer dan wraak. Keizer Macintosh geveld door een schot uit zijn laserpistool, een bevroren grimas op zijn magere, bebaarde gezicht.

Serg Feadar had zichzelf in menig dagdroom als redder van de wereld gezien, als leider van groep Zeven, als leider van alle verzets-

groepen, als persoonlijk adjudant van prins Jon. Zelfs nu nog, in koortsige fantasieën tussen de perioden van wanhopige vlucht door, maakte hij in het diepst van zijn gedachten een triomfale intocht in Nieuw Rome, daarna zou een overwinningsmars langs de juichende inwoners van de onderwatersteden volgen: een puberdroom. Hij stelde weinig voor, wat was hij nu? Niet meer dan een angstig jongetje, opgesloten in het ademreservaat, afgescheiden van de anderen.

Hij zag hen voor zich, zijn verzetshelden, zoals ze voor het eerst langs de commune waren gelopen. De lasergeweren nonchalant over hun schouders. De zelfverzekerde blik in hun ogen. In hun groene, besmeurde unipakken oefenden ze een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit op Serg Feadar, het enfant terrible van de commune waar niemand iets mee kon beginnen. Serg die zich niet kon aanpassen, die steeds weer onder de handen van de opvoeders door wist te glippen en die zijn herprogrammering met de dag dichterbij had zien komen. Hij kreeg de droom, de droom om mee te vechten met de hopeloze strijd tegen het Centrale Apparaat: de Macintoshmachine.

Dat het hopeloos was had hij wel geweten, dat was niet erg. Zijn leven tot dan toe was altijd al zo geweest. Alle achttien jaren die hij op aarde had doorgebracht, had hij een kansloze strijd gevoerd tegen de andere kinderen, de opvoeders en op het eind zelfs de autoriteiten. Hen was zijn fundamentele onaangepastheid ten slotte eveneens opgevallen.

Zij hadden zijn herprogrammering bevolen. Een kamer in het communehospitaal was in gereedheid gebracht. Ze waren hem komen halen in hun witte unipakken met het embleem van keizer Macintosh: de zon met een zwarte M in het middelpunt.

Serg had zich verbeten verzet. Wild om zich heen trappend was hij er in geslaagd aan de programmeurs te ontsnappen en hij had geen andere keuze gehad dan zichzelf vogelvrij te verklaren.

Kapitein Alman, de legendarische vrijbouter zelf, had hem in groep Zeven opgenomen. Serg voelde zich onmiddellijk bij hem thuis, als bij een echt familielid. Hoewel hij zelf bepaald niet tot de

kleinsten behoorde, was hij wel een hoofd kleiner dan de illustere verzetskapitein. Twee vriendelijke blauwe ogen onder een grote bos zwart, krullend haar hadden hem aangekeken en hij hoorde woorden van oprecht welkom. Geen woord was er evenwel gesproken; het contact met de verzetsleider was via zijn gedachten gekomen, de weg die zijn opvoeders altijd hadden verboden. Serg had vanbinnen een warmte gevoeld die hij nooit eerder had gekend. Later hadden Toon Pijlman en Korvacs, Almans luitenants, hem uitgelegd waar de strijd allemaal om ging.

Net als overal elders bestond in Nieuw-Sao-Paulo alleen het propagandanieuws van het Centrale Apparaat van keizer Macintosh, zodat bijna alles wat Serg bij groep Zeven leerde nieuw voor hem was. Maar het meeste klonk als de waarheid waarnaar hij al jaren had verlangd. Zo intens was de opluchting eindelijk door mensen begrepen te worden dat hij als een klein kind had gehuild tijdens Toons eerste les.

Serg betastte zijn gezicht. Een zwerm muggen vloog op en hij maakte van de gelegenheid gebruik om snel een muskietenkap over zijn hoofd te zetten. Dat gaf enige verlichting, al zag hij nu minder dan misschien wenselijk was. Het werd tijd om eens te gaan rusten. Hij was zo moe dat hij nauwelijks in staat was om op te staan uit zijn geknielde houding. Het liefst had hij zich ter plekke laten vallen, maar dat was te gevaarlijk. Hoe vermoeid hij ook was, er moest een aantal voorzorgsmaatregelen worden getroffen. Het leefpakket bevatte onder meer een flacon met zalf tegen muggenbeten en een vloeistof om groter ongedierte op een afstand te houden. Het werkte ook op mensen, maar het neusfilter hield de voor mensen schadelijke stoffen buiten.

Serg smeerde de meest pijnlijke plekken op zijn gezicht en armen in en besprenkelde de modder om hem heen met de vloeistof. Ten slotte liet hij zijn vermoeide lichaam op de grond vallen, zonder erop te letten waar hij neerkwam. De slaap bevatte warrige en intens angstige herinneringsfragmenten, nachtmerries wisselden elkaar af in een steeds sneller tempo. Toch bleek, toen hij na enkele uren zijn ge-

zwoilen ogen opende, een deel van zijn vermoeidheid te zijn weggevallen.

Weer trok hij verder door de eindeloze groene berg die het oerwoud was. Diezelfde jungle waar insecten, slangen en giftige bloemen een absolute heerschappij voerden, waar geen mens het onvoorbereid langer dan een week kon uithouden.

Serg kapte zich met zijn mes een weg door die groene wereld. Achter hem sloot het woud zich weer. Er bestond geen manier om zich hier te oriënteren. Hij had al voor de zevende maal dezelfde weg kunnen volgen, er was geen enkel baken om het te bepalen. En de strijd om elke centimeter gaf hem geen gelegenheid na te denken over zijn doel. Erg belangrijk was dat ook niet, omdat het Centrale Apparaat vermoedelijk toch tot op de millimeter nauwkeurig wist waar hij en de anderen zich bevonden. Serg miste vooral Toon. Toon was de vriend, de vader, die hem geleerd had met het mes en de blaaspijp om te gaan. Primitieve wapens, naast het lasergeweer en de ploffer, het energiepistool, maar zeer doelmatig in het oerwoud, althans tegenover mensen. De robots van het Centrale Apparaat waren een ander geval, maar die mochten zich in de zuurstofreservaten niet vertonen.

Alle menselijke leven had zich nu, na de oorlogen uit de vorige eeuwen, geconcentreerd aan de kusten van de continenten. Het binnenland was voor de planten die de verstoorte atmosfeer van de aarde weer moesten zuiveren. Dit was een ademreservaat. Er waren er meer in Eurazië, Afrika en Zuid-Amerika, die tezamen voor de benodigde zuurstof zorgden. Een deel van de aardse bevolking leefde in gecontroleerde omgevingen op de zeebodem. Daar bevonden zich de fabrieken van Oceanië en Atlantis, de twee grootste onderwater miljoenensteden.

De reservaten waren verboden voor menselijke bewoning sinds de zuiveringen, waarbij alle ondoelmatige en onaangepaste bewoners van het oerwoud waren uitgeroeid door het Centrale Apparaat dat zich in Nieuw Rome bevond, aan de noordkust van Afrika. Deze computer, dikwijls Macintoshmachine genoemd naar de bouwer en

stichter van de keizerlijke dynastie, regelde alles. Zelfs de muggen, bedacht Serg cynisch.

Toons gezicht zweefde even voor zijn geest, een vrolijk vollemaansgezicht met een baard die maar niet regelmatig wilde groeien. Toon was een zwaargewicht die eruitzag alsof hij elk moment uit zijn unipak zou kunnen barsten, maar als er een actie werd ondernomen bleek hij zijn lichaam onder perfecte controle te hebben. Toon had in zijn eentje drie robotprogrammeurs geveld toen ze hem probeerden te onderscheppen. Hijzelf had er trouwens niets bijzonders in gezien. Integendeel, hij beweerde altijd dat elke overwinning die de groep behaalde door het Apparaat was bevolen.

‘Denk maar niet dat jullie vrij zijn,’ had hij telkens weer gezegd tijdens de lessen die de nieuwe rekruten van groep Zeven kregen, nadat ze zich bij de mensen van kapitein Alman hadden aangesloten. ‘De keizer laat ons vrij en speelt met ons zolang we geen bedreiging vormen voor de staat. Maar op hetzelfde moment dat we het wel worden, en die verwenste machine besluit dat onze toekomst niet langer drie-D-amusement is, maar een gevaarlijke factor wordt, is het met ons bestaan gebeurd.’

Eén keer had hij er een waarschuwing aan toegevoegd, die Serg en de andere jongeren vreemd in de oren had geklonken: ‘Jullie nieuwelingen willen altijd actie. Jullie willen een nieuwe staat, maar denk erom: we vechten alleen maar uit verdediging, nooit om aan te vallen, daar zijn we niet sterk genoeg voor. We mogen geen bedreiging gaan vormen.’

Serg was bijzonder verbaasd geweest, omdat deze woorden helemaal niet strookten met zijn eigen verwachtingen van de groep.

Hoe waar bleek die uitspraak van Toon later te zijn. Het was een feit: tegen het Apparaat kon je niet opboksen, je kon alleen maar wanhopig proberen in leven te blijven. Vluchten, je vege lijf redden, je laten opjagen? Ja. Terugslaan? Vergeet het maar. Hoe schopte je een berg omver? Hoe liet je de oceaan leeglopen en ook, hoe bluste je de zon uit?

De nacht ging gepaard met het nog sterker tot leven komen van

het oerwoud. Dit was de gevaarlijkste periode van elk etmaal. De koelte deed Serg goed, maar het was maar schijn. In de jungle leefden de roofdieren pas wanneer het donker werd. 's Nachts slokte de ene helft van het woud de andere op.

Links van hem klonk een kreet van een dier in doodsnood. Rechts van hem een overwinningskreet. Een menselijke schreeuw in de verte deed hem van binnen verkillen. Wie was het, die daar ten prooi viel aan de jungle? Korvacs? Olaf? Dick? O God, niet Toon, of de kapitein zelf. Het ging zo snel en de kreet was zo kort geweest dat Serg niet eens kon bepalen uit welke richting die had geklonken. Een gekraak in de takken vóór hem deed hem stokstijf staan. En een angstige schreeuw op nog geen tien meter afstand deed zijn nekhaar recht overeind komen. Hij drukte zich stijf tegen een boomstam aan. Zijn angst hielp mee hem onbeweeglijk te houden.

Een halfaap werd zichtbaar: een vage, slaphangende dode vlek uit de geel-zwarte kaken van een luipaard, die met ontspannen gemak over de uitstekende takken naar een hogere leeflaag klom om zijn pas veroverde buit te verorberen. Het dier leek hem niet te zien, dacht Serg, of stelde tenminste geen belang in de vreemde geur die zijn neus wel moest zijn binnengedrongen.

Misschien had de koning van het reservaat zijn geur al in zich opgenomen en gecatalogiseerd als mogelijke prooi voor later in de nacht. In ieder geval stelde Serg vast dat de grote kat ongestoord verder klom. Pas toen er niets meer van het dier te horen viel durfde hij verder te gaan. Maar hij hield zijn vingers verkrampd rond het handvat van de vlijmscherpe machete. Zijn mond bleef samengeperst tot een smalle spleet.

Reizen in het donker was onmogelijk in het oerwoud, maar absoluut noodzakelijk. Er was maar één enkele manier: word een roofdier, voel je als het gevaarlijkste wezen van de jungle.

Serg paste Toons lessen toe. Hij bewoog zich voort op de toppen van zijn instincten. Als zijn ogen hem niet konden leiden, dan zijn gehoor en zijn gevoel. Hij moest een worden met zijn omgeving. Voelde hij dat er zich verderop een tak bevond, dan moest die er ook

zijn. Hij moest het woud voelen leven, hij moest de jungle horen ademen. Groep Zeven was erop getraind en Serg was jong en leergierig nu hij niet meer gebonden was door de kwellende verplichtingen van de Staat.

Hij had alle informatie van de verzetsstrijders in zich opgezogen als een spons. Als hij tijdens de training fouten maakte, dan bestrafte hij zichzelf door zich een zwaardere taak op te leggen en zo had hij geleerd. Sneller dan de meeste anderen.

Drie van de rekruten waren tijdens de opleiding niet meer uit het oerwoud teruggekeerd. Zij waren te licht bevonden. Hun levens waren opgenomen in de kringloop van het reservaat. De anderen hadden na twaalf weken een plaats veroverd binnen de groep.

Toch had Serg in de opleiding weinig contact gekregen met de andere jongelui die de trainingen dagelijks met hem deelden, behalve misschien met Dick Velasquez. Dick was een melancholicus uit Curitiba. Hij had zich een maand na Serg aangesloten bij de groep, na een korte schermutseling bij een landbouwcommune. Dick was mager, bijna spichtig, met donkere ogen die meestal naar binnen leken te kijken, maar die bijna niemand anders een blik naar binnen gunde. Hij was twee jaar ouder dan Serg en bezat eenzelfde verbetering tegenover de autoriteiten: een soortgenoot.

Dicks zuster, Niña, was zo mogelijk nog feller. Zij was de eerste van de nieuwe groep die in confrontatie was gekomen met het Centrale Apparaat.

Serg had die dag gezien hoe een robotzwever op haar was neergezonken aan de rand van het reservaat. Ze had zich met een snelle koprol in veiligheid gebracht, maar was vervolgens met een sprong waarop een luipaard zelf jaloers zou zijn geweest op de metalen rug gedoken, waarna ze met haar slanke vingers en gebroken nagels de fijne elektronische besturingsmechanismen bij zijn nek bewerkte. Haar trotse, magere gestalte had fier op de brede metalen rug gezeten, rechtop als een triomferende amazone. Ze had hem bereden, met hem gespeeld, hem alle kanten op gestuurd voor ze hem aan de grond zette.

Voor deze heldendaad was ze echter bestraft. Nadat ze de robotzwever tot landen had gedwongen, was het zelfvernietigingmechanisme dat elke robot van de keizer in zich draagt in werking getreden. Niña's lichaam werd meters weggeslingerd en de klap had haar behoorlijk verwond. Haar linkerhand zou ze nooit meer goed kunnen gebruiken.

Het voorval had een diepe indruk achtergelaten op de groep, omdat daardoor het punt gepasseerd was waar Toon voor gewaar-schuw had: de groep begon een minieme bedreiging te vormen voor het Centrale Apparaat. Het moest dan ook een van de redenen zijn geweest waarom de keizer niet veel later had besloten zich van de lastige vliegen, die de verzetsgroepen tot dan toe waren, te ontdoen. Toch kwam de klap enkele weken later plotseling en onver-wacht, nu vier dagen geleden.

Serg schudde met zijn hoofd om de angstwekkende herinnerin-gen uit zijn geest te bannen, maar ze drongen zich onweerstaanbaar aan hem op. De colonne gestolen zwevers van groep Zeven bevond zich op weg naar het noorden en de altijd aanwezige zon glansde op de voertuigen toen ineens een wolk van robotzwevers verscheen. Ze leken van alle kanten uit het niets tevoorschijn te komen. Het vuur van groep Zeven scheen de robots niet te deren. De lucht was plotse-ling gevuld met rode laserflitsen, ontploffingen en geschreeuw van gewonde mensen. Het werd een ware slachting. Slechts drie zwevers van het verzet wisten aan het geweld van de aanval te ontkomen. Deze was binnen enkele minuten afgelopen, toen de robots van het Centrale Apparaat een giftige wolk lieten zakken die zelfs door de neusfilters heen drong. De hele groep was binnen vijf minuten volle-dig verslagen en gedood.

Negen mensen wisten vlak voor dat moment te ontsnappen naar het nabije reservaat, waaronder Toon, Korvacz, Dick, Niña, kapitein Alman en Serg zelf.

Serg slaagde er met de grootste moeite in niet over te geven toen hij het bloedbad weer voor zijn geestesoog zag verschijnen. De kre-ten van de mensen die hij had gekend echoden nog na in zijn hoofd.

Maar het volgende moment zag hij weer het donker om hem heen. Het was gevaarlijk om zich zo te laten gaan.

Onmiddellijk maakte hij zijn geest leeg. Druppelsgewijs kwamen de indrukken uit zijn omgeving binnen: de rustige ademhaling van de bomen, de rottende ondergrond één laag verder naar beneden. Enkele meters naar links gleed een kleine slang over een kale tak. Het was een ongevaarlijk reptiel, Serg bespeurde niet de alarmerende uitstraling van gif. Maar daarachter en verder rondom hem voelde hij de ogen van de dood in vele gedaanten. Echter ook leven, dierlijk leven en...

Angst, voornamelijk angst, met een vleugje van iets wat hij niet goed kon thuisbrengen, als een *déjà vu*, onbekend maar beangstigend vertrouwd. Toen wist hij wat het was, een gevoel waarvan hij zich plotseling bewust werd: het was de vreugde van de angst. De hoogste top van leven, aan de rand ervan. Als de dood zo dicht bij je was dat je dacht hem de baas te zijn, superieur te zijn aan jezelf. Dat kon alleen maar betekenen... Er waren mensen in de buurt, maar waar? Er was geen manier om het te weten te komen. Het gevoel kon alleen nog maar toe- of afnemen.

Ineens werd hij zich ook bewust van de kille, spiedende satellietogen, honderden kilometers boven hem in hun bijna eeuwigdurende gang rond de aarde. Het kille, levenloze platform dat hoog boven de oceaan hing, 's nachts onder een heldere hemel zichtbaar als een niet-bewegende, felle stip. Een stormlantaarn aan de hemel, waarvandaan de schepen van de keizer vertrokken, op hun reizen naar Mars, Venus, Jupiter. Verder weg zelfs nog, naar Sirius en Tau-Ceti, met snelheden voorbij het licht.

Serg kon geen onderscheid meer maken tussen werkelijkheid en fantasie. In het volstreckte donker werden beiden even reëel en vormden ze samen een verraderlijke eenheid. Hij zou een pauze moeten houden om zich opnieuw te concentreren op zijn directe omgeving. Deze plek hield het meest acute gevaar in. Maar hij was zo moe. Hij verlangde naar rust, als het kind dat hij enkele jaren tevoren nog was geweest.

Begon het oerwoud hem in zijn macht te krijgen? Was het de valse stem van het roofdier jungle, dat hem naar haar muil probeerde te lokken? De jungle zelf maakte er een eind aan. Achter hem kraakten er takken en een sissend geluid duidde op gevaar. Bliksemsnel draaide Serg zich om. Wat was het. Een luipaard? Nee, hij kreeg niet het gevoel dat de grote kat uitstraalde. Het moest wel een ander soort kat zijn, te horen aan het blazend geluid dat het dier maakte. Het was een lynx. Dit dier was kleiner, maar dikwijls niet minder gevaarlijk, dat wist Serg uit ervaring. Hij moest de schuilplaats van het dier zijn genaderd, wat de kat van streek had gemaakt. Nu richtte Serg al zijn zintuigen op die vijand.

Hij hoorde de wind door de pels van het dier gaan. Hij voelde de honger van het dier en opwindend als een steen in zijn eigen maag... Een plotselinge beweging in het donker, en klauwen boorden zich in zijn huid. Instinctief bracht hij zijn arm met de machete naar voren. Maar hij miste zijn doel.

De schok van de sprong deed hem het evenwicht verliezen. Tijdens hun val, die gepaard ging met een oorverdovend geraas van bladeren en brekende takken, zocht zijn linkerhand de keel van het dier om de vervaarlijke tanden bij zijn gezicht vandaan te houden. De lynx sloeg al zijn spitse nagels in zijn bovenarm en zijn borst. Samen kwamen ze met een smak op de grond terecht. De stank van rotting drong ondanks het neusfilter vaag tot hem door, maar hij werd volledig in beslag genomen door de hongerige boskat.

Eindelijk kreeg hij de keel van het dier te pakken. Het hielp hem voorlopig echter weinig, want de lynx schudde verwoed met zijn kop en Serg verloor weer zijn greep. Met zijn mes hakte hij op het roofdier in. Hij leek hem echter maar weinig te verwonden, want de furie nam maar niet af. Luister dan, dacht hij, luister naar mijn geest... Maar het was te laat om het dier met zijn gedachten te kalmeren. Het was nu een gevecht op leven en dood en hij vroeg zich af wie eigenlijk in het voordeel was. Serg voelde zich zwakker worden. In een wanhopige poging het beest van zich af te houden liet hij zijn mes los. Met beide handen greep hij de keel vast, vlak onder de met

vlijmscherpe tanden gewapende kaken.

Uit alle macht drukte hij. De lynx probeerde zich uit zijn greep los te rukken en dat gaf Serg de gelegenheid om zijn knie omhoog te brengen. Hij boog met trillende handen de kop naar achteren. Even later vertelden een droog knakgeluid en het plotseling stilvallen van lijf en kop hem dat hij de nek van de lynx had gebroken.

Met een van pijn vertrokken gezicht verwijderde hij de klauwen die bloedende wonden hadden achtergelaten, uit zijn huid. Hijgend en op één knie probeerde hij de duizelingen uit zijn hoofd te bannen. Zijn lichaam deed hem pijn waar de lynx hem met zijn tanden en nagels te pakken had gekregen. Zijn handen tastten onzeker over de modderige, borrelende grond naar de machete, maar zijn vingers vonden die niet. Met de gedachte dat hij nu aan de willekeur van het oerwoud was overgeleverd, verloor hij van pijn en vermoeidheid het bewustzijn.

HOOFDSTUK 2

Kringen van vuur voor zijn ogen, pulserende ringen van wit en rood. Zijn hoofd draaide. Doffe scheuten van pijn, daar waarvan hij langzaam beseftte dat het zijn lichaam was. Tegelijkertijd was het zijn lichaam toch niet en was hij er slechts vaag mee verbonden. Zijn vingers voelden iets zachts, alsof hij op een donzen bed lag. Hij gaf zich over aan dat gevoel, maar een kleine vlam bleef branden in zijn bewustzijn en drong nu met een lichte flakkering door tot het oppervlak.

Licht scheen in zijn ogen en een stem golfde op hem af. Een naam, nog een keer. Hij herkende eerst de vertrouwde klank, daarna pas de betekenis: zijn eigen naam. Iemand sprak zijn naam uit. Iemand riep hem zacht maar gebiedend terug uit zijn bewusteloosheid.

Het warrige, lichte beeld voor zijn ogen loste voortdurend op. Er vielen gaten in de tijd maar desondanks behield hij een vaag gevoel van richting. Met de grootste inspanning wist hij het beeld een tijdje vast te houden. Het beeld werd langzaam sterker, beter omljnd, totdat hij in staat was het te herkennen. Een gezicht dat over hem heen was gebogen. Ogen die hem aankeken en een stem die tegen hem sprak, of wellicht tegen dat andere lichaam?

Hij wist te glimlachen. Het vreemd vertrouwde gezicht lachte naar hem terug. Daarna wendde het zich golvend af en een sterk gevormde stem riep: 'Hij leeft nog, maar...'

Zachtjes gleed hij weer weg in het donker. Af en toe voelde hij beweging, hitte, kou, hoorde hij geluiden echoën in zijn hoofd. Nieuwsgierig luisterend onderscheidde hij soms zijn eigen stem, schreeuwend, fluisterend. Licht, donker... anderen. Iets nats tegen zijn hoofd. Zijn lichaam zacht schommelend. En op een dag in de

eeuwigheid brak hij door naar buiten, zwak nog, maar sterk genoeg om te leven.

Weer was het dag. Met onverwacht grote helderheid tekende het groene bladerdak zich boven zijn hoofd af. Hij herinnerde zich pijn, maar op een drukkend gevoel in zijn armen en borst na was die nagenoeg verdwenen. Niña knielde naast hem neer en hij nam haar in zich op: het magere, smalle gezicht met die felblauwe ogen, het gitzwart haar dat in vochtige pieken langs haar wangen en hals viel. Haar arm lag in een slinger van vuile stof, de hand nog steeds omzwachteld. Haar andere hand bewoog een weldadig koele, natte doek over zijn voorhoofd. Haar mond verbreedde zich tot een glimlach.

‘Welkom thuis, kameraad.’

Serg moest een paar maal slikken voordat hij in staat was te spreken, zijn mond was kurkdroog.

‘Toon? Dick?’ wist hij met de grootste moeite uit te brengen.

Een schaduw trok over haar gezicht. ‘Toon is hier. Maar eerst moet je drinken. De rest komt later wel.’

Toon voegde zich bij hen, breed lachend als altijd. Samen hielpen ze hem half overeind en Niña gaf hem te drinken uit een halve kalebas. Met kleine beetjes tegelijk liet hij het vocht door zijn droge keel glijden. Hij had nog steeds moeite met slikken. De binnenkant van zijn mond voelde aan als de ruwe bast van een rubberboom. Hij merkte dat hij op een zachte ondergrond van humus lag. De druk op zijn borst en armen werd veroorzaakt door strakke windsels van reppen kleding, met daaronder een lichtgroen kompres, als van jonge cocobladeren.

‘We dachten dat we je kwijt zouden raken, maar ik wist wel dat je taai was.’

Toons open gezicht weerspiegelde een oprechte vreugde, hoewel Serg ontdekte dat het wat magerder was geworden onder de vuilzwarte baardplukken.

‘Hoe lang ben ik...’

‘Weggeweest? Een week ongeveer,’ onderbrak Niña hem. ‘De eer-

ste drie dagen konden we je niet vervoeren, maar later hebben we een draagbaar gemaakt. We konden niet langer op dezelfde plek blijven.'

Toon stond op en verwijderde zich, zijn rug meer gebogen dan Serg hem ooit had gezien. Er moest de laatste dagen wel het een en ander zijn gebeurd om hem zoveel moed te doen verliezen.

'Slaap nog wat, wil je?' Niña tikte hem met een zacht gebaar op de schouder. 'We moeten je zo snel mogelijk weer op de been hebben, maar er is nog tijd voor wat rust.' Zodra ze zich van hem verwijderde, nam de zwakte weer bezit van hem. Hij zakte weg in een rustige, energie brengende slaap.

Serg was jong en het herstel nam niet veel tijd in beslag. De eerste dag werd hij nog gedragen, maar hij had geen koorts meer en voelde zich met het uur sterker worden. Van de oorspronkelijke groep van negen waren er, hijzelf meegerekend, vijf strijders over. Naast Niña en Toon waren alleen de kapitein en Olaf Nilson nog in leven. De anderen waren aan hun verwondingen bezweken of aan de jungle ten prooi gevallen.

Pas op de derde dag nadat zijn koorts was geweken, durfde Serg Niña naar haar broer te vragen. Dicks dood moest pijnlijk zijn geweest. Een slang had hem gebeten maar het tegengif had niet gewerkt. De gebeurtenis lag echter nog zo vers in haar geheugen dat hij haar het vertellen van meer details bespaarde.

De dagen volgden elkaar op in het voortdurende ritme van het regenwoud. Van tijd tot tijd vingen ze een leguaan, die ze boven een open vuur roosterden. Soms hadden ze geluk en wisten ze een zwijn te verschalken. Waar ze heen gingen, wisten ze eigenlijk niet. Zonder kaarten zwierven ze in feite doelloos rond. Er was maar één ding belangrijk: overleven. Om beurtten kaptten ze een weg in de bijna ondoordringbare wildernis. Ver kwamen ze niet, dat stond de jungle niet toe. Ze hadden elkaar nodig en Serg begon zich steeds meer af te vragen hoe mensen hier vroeger tussen alle gevaren wisten te overleven en zelfs hun dagelijks bestaan konden leiden. Volgens de overlevering waren ze zelfs opvallend gelukkig geweest en ze hadden zich

hevig verzet tegen de oprukkende beschaving.

Serg voelde zich steeds meer verwant aan deze mensen uit het verleden. Ook hij en de anderen verzetten zich tegen een beschaving, waarin ze zich niet thuis voelden. Ook zij waren tegen de machten van deze beschaving niet opgewassen, net als de vroegere indianen.

Op een middag stonden ze onverwachts voor een brede rivier. Kapitein Alman stelde voor om aan de oever een kamp in te richten. Uitgeput liet iedereen zich op de grond vallen, smerig door de platgeslagen resten van muskieten, kletsnat van een korte, maar felle regenbui en badend in het zweet. Het was de warmste tijd van de dag, elke beweging kostte onbeschrijfelijk veel moeite. Het woud werd nog altijd geregeerd door de insecten, maar vreemd genoeg begon Serg al aan ze te wennen. Af en toe probeerde hij zelfs melodieuze klanken te horen in hun voortdurende zoemen.

Onder de grote bladeren was het windstil, zodat de warme lucht bleef hangen en de schaduw geen verkoeling bracht, ook niet tijdens perioden van regen. De kapitein liet een fles met een alcoholische drank rondgaan. Het verdreef de dorst en het droge gevoel in de keel voor korte tijd en brandde vanbinnen aangenamer dan de warme lucht vanbuiten deed. Maar Serg verlangde hevig naar wat in Nieuw-Sao-Paulo doodnormaal was geweest: gekoeld water.

Na een tijdje zei de kapitein: 'We moeten een doel zien te vinden. We zijn steeds op de vlucht, maar dat is niet genoeg. Het bevalt me niet. Ik stel voor dat we de bergen proberen te bereiken. Het is wel ver weg, maar daar zouden we ons misschien langer kunnen vestigen. Er zijn hollen die zelfs de robots niet kunnen ontdekken.'

Het leek niemand erg te interesseren. Zelfs de manier waarop kapitein Alman zijn idee naar voren had gebracht was weinig energiek. De slag die de rebellen was toegebracht, was te groot geweest om nog enige hoop te kunnen koesteren op een nieuwe poging tot georganiseerd verzet.

'Ik vraag me af,' sprak Niña half hardop, 'wat er is gebeurd met de andere groepen. Was de actie van de keizerlijke troepen een alge-

mene oorlog tegen het verzet, of zijn alleen wij het slachtoffer geworden?’

‘We hebben geen verbinding met de anderen, alle apparatuur is verloren gegaan,’ reageerde Toon klappertandend. De laatste dagen had hij regelmatig koorts, zijn gezicht was mager en bleek geworden. ‘En het continent is te groot om te voet contact te maken met een van de andere groepen.’

‘Als ze nog bestonden had een van ons hen wel bespeurd,’ zuchtte Serg, terwijl hij bezorgde blikken in de richting van zijn vroegere leraar wierp. ‘Ik hoor niets van hen in mijn hoofd. Er zijn groot-scheepse acties aan de gang. De Macintoshmachine heeft misschien wel het totale verzet uitgeroeid.’

‘Het heeft in elk geval de macht om dat te doen.’ Kapitein Alman deed een vermoeide poging om de muggen weg te jagen. Hij veranderde van onderwerp: ‘De rivier is een middel om ons sneller te verplaatsen, we kunnen een boot maken. We hebben drie messen en nog twee laserpistolen. Het moet kunnen.’ Hij stond op. ‘Kom Serg, Olaf, we zoeken een boom om uit te hollen.’

Serg hees zich, steunend op zijn handen, overeind en volgde de kapitein het bos in. Kapitein Alman leek energiekter te zijn geworden nu hij zichzelf, althans voorlopig, een doel had gesteld. Iets daarvan sprong ook op Serg over. Hij was altijd al gevoelig geweest wat stemmingen betrof. Korvacs had hem verteld dat dit bij vrijwel alle verzetsleden het geval was. Daarom konden ze zich ook niet neerleggen bij het strakke regime dat door het Centrale Apparaat via de keizer werd gedicteerd. Het scheen iets te maken te hebben met de oorlogen uit de vorige eeuwen. Die hadden bij een aantal mensen mutaties veroorzaakt, zowel lichamelijk als geestelijk.

Serg had zich altijd al afgevraagd waarom sommige geboortelingen uit de commune verdwenen. Het waren de lichamelijke mutanten. Niemand wist waar ze heen gebracht werden, zelfs het verzet niet. Sommigen zeiden dat ze gedood werden, anderen dat ze in aparte communes werden geplaatst om te onderzoeken of ze een speciaal nut hadden, waarvan de keizer gebruik kon maken. Weer

anderen beweerden dat ze van iemand die het weten kon, hadden gehoord dat sommigen voor ruimtevaarder werden opgeleid vanwege hun lichte gewicht of andere specifieke kenmerken. Maar niemand wist iets zeker.

Het enige dat vaststond was dat niet alle mutaties meteen ontdekt konden worden. De ESP-mutanten bijvoorbeeld, waartoe ook Serg behoorde. Hun afwijking bleek pas later, wanneer ze zelf ontdekten dat ze andere dingen zagen, hoorden en voelden dan de rest en zich daarom ook niet konden aanpassen.

Kapitein Alman had inmiddels verderop in het woud een dode stam ontdekt en hij verzocht Serg en Olaf de onderkant daarvan met messen te bewerken. De bovenkant leek in ieder geval stevig genoeg om als bodem te dienen. Hij duwde Serg zijn eigen machete in de hand en begaf zich naar de rivier om te vissen.

Het was zwaar werk. Serg en Olaf rolden met Niña's hulp de boom om. Vlak onder de rottende bast en buitenlagen gaf het hout maar weinig mee en in korte tijd stroomde het zweet in stralen van hun gezichten af.

Serg wenste dat ze met meer mensen waren geweest, zodat ze elkaar hadden kunnen afwisselen. Maar het was niet meer dan logisch dat zij, als jongsten en sterksten van de groep, dit voorbereidende werk deden. Toon was ziek en al te zeer verzwakt. Niña was weliswaar jong, maar ze kon maar één hand gebruiken, de andere was te beschadigd en pijnlijk om er veel mee te kunnen doen. Met de kapmessen hakten ze V-vormige stukken uit de boom. Om de messen te sparen die zich op de harde kern van de stam stuk zouden slaan, brandde de kapitein uiteindelijk met zijn ploffer het binnenwerk weg. Het geluid van het energiepistool deed apen verschrikt kwetterend wegvluchten en een paar kaketoets begaven zich luid schreeuwend naar veiliger bomen.

Tegen de tijd dat de boom goeddeels was uitgehold, werd het donker. Serg en Olaf keerden naar het kamp bij de rivier terug.

Toon had in de tussentijd vis gevangen door middel van een eeuwenoude indianen truc: uitgewreven barbascowortel dat over het

water werd gestrooid verdoofde de vissen, die hij vervolgens met gemak uit het water kon plukken.

Serg verbaasde zich over Toons vindingrijkheid in het gebruik van de natuur om hem heen en vroeg zich af waar hij deze kennis vandaan had, die verondersteld werd met de volbloed indianen te zijn uitgestorven. Leefden er soms toch nog een paar, diep verscholen in de jungle? Of bezat de man een speciaal talent voor dit soort dingen? Sergs gedachtestroom werd onderbroken door een bezorgde kreet van Niña. Hij keek verschrikt op van het vuur waarop de riviervis lag te roosteren en zag dat het meisje over Toon heen gebogen stond, met haar hand op diens voorhoofd. Toons lichaam schudde hevig. Hij klappertandde hoorbaar terwijl er een onverstaanbaar gemompel door zijn gespannen lippen klonk..

‘Hij kwam doodziek uit het water. Kapitein, we moeten iets doen. Hij heeft hoge koorts.’ Er klonk doodsangst in haar stem door.

Kapitein Alman voegde zich bij haar en hurkte naast Toons bevende lijf neer. ‘Hij is al veel langer niet in orde,’ mompelde de leider. ‘Je kunt in de jungle allerlei ziektes oplopen. Het is een wonder dat het niet eerder met een van ons is gebeurd, maar zoiets als dit heb ik niet eerder gezien.’

Hij opende het hemd van de zieke en met zijn vingertoppen onderzocht hij zorgvuldig diens drijfnatte borst en buik. Niña stond er hulpeloos naast. Serg stond op met een angstig gevoel dat hem de keel dichtkneep. Hij ging naast Niña staan en met een impulsief gebaar legde hij zijn arm om haar schouders. De grote ogen in haar nu nog bleker gezicht bleven onbeweeglijk verankerd op de beheerste bewegingen van de kapitein en Serg voelde hoe haar lichaam als een veer gespannen was. Hij liet zijn hand enkele malen langs haar besmeurde bovenarm glijden, maar ze leek niet in staat op de liefkozing te reageren.

Kapitein Alman keek op. ‘Hij gaat zienderogen achteruit. Het moet een van die bacteriële infecties zijn die vroeger veel slachtoffers maakte. Ik wil niemand bang maken, maar dit is mis en ik weet niet wat ik er aan kan doen.’ Zijn ogen zochten om beurten die van Serg

en Niña.

Olaf hurkte bij de zieke neer. De walm van verbrande vis gleeed in een trage slinger tussen hen door, maar niemand nam er enige notie van.

‘Serg, geef me mijn leefpakket eens aan.’ Alman hield vragend zijn arm naar hem uitgestrekt. Serg liet het meisje los en greep het pak dat naast het vuur lag. Hij zette het naast de kapitein op de grond, die haastig begon te zoeken.

‘Hier, wrijf dit fijn, wil je?’

Serg nam een bundel slappe planten van hem aan en begon ze tussen zijn handpalmen te verpulveren. Zodra de bladeren een papje waren geworden, wees de kapitein.

‘Wrijf het hier en hier in.’

Serg deed wat er van hem verlangd werd. De substantie mengde zich op Toons lichaam met diens zweet en na een paar minuten had zijn hele bovenlijf een bleekgroene kleur gekregen.

‘Stop maar,’ beduidde de kapitein. ‘Als hij hier niet op reageert dan weet ik het verder ook niet meer. Reken maar nergens op. Ik had al eerder tegen hem gezegd dat hij behandeld moest worden, maar die stomme, vervloekte stijfkop wilde dat niet.’

Zijn gezicht droeg een bijna verslagen uitdrukking. Niña liet zich eveneens op de knieën zakken en streek met een liefdevol gebaar de natte pieken haar uit Toons gezicht. Serg zag hoe ze vertwijfeld op haar lippen beet. Terwijl Olaf nog iets van de vis probeerde te red- den, hield de rest de wacht bij Toon zonder een woord te wisselen. Na een kwartier keek de kapitein naar de anderen op.

‘Gaan jullie maar slapen. Ik waak vannacht wel alleen. Per slot van rekening is het mijn vriend. Jullie hebben al genoeg gedaan.’ Een nauwelijks waarneembare, vermoeide glimlach verscheen op zijn ge- zicht.

Sergs blik kruiste die van Niña. Versuft kwamen ze overeind. Olaf stond bij de rivier en tuurde naar de overkant. Zijn brede schou- ders tekenden zich scherp af tegen het glinsterende water, dat het sterrenlicht veelvoudig weerspiegelde.

Serg hing twee hangmatten tussen de bomen. Zelf nam hij de slaappleaats die het dichtst bij het oerwoud hing. Niña sprenkelde zonder veel interesse wat van de dierwerende vloeistof rond de bomen. Vervolgens klom ze moeizaam in het andere net, zwijgend.

Een paar minuten lagen ze allebei met veel te wakkere ogen naar het zacht ruisende bladerdak te staren, alleen met hun verwarde gedachten. Uiteindelijk vroeg Serg: 'Niña?'

Haar reactie kwam half fluisterend. 'Ja?'

Serg draaide zich opzij, het gezicht in haar richting, hoewel ze in het donker niet te zien was. 'Hoe oud ben jij eigenlijk?'

'Bijna negentien.' Er viel een korte stilte. 'Hoezo?'

'Ik... Ik weet het niet. Ik vroeg het mij af.' Op de achtergrond mengden de geluiden van het regenwoud zich met Toons gekreun.

'Serg, heeft het allemaal nog wel zin?' vroeg het meisje opeens. 'Met vijf man door te blijven vechten, tegen de rest van de wereld!'

'Iemand moet het doen, Niña. De kapitein heeft altijd geweten wat hij deed. Hij is al eens eerder begonnen. Toen waren ze zelfs met minder dan nu: alleen Toon en hij.'

'Maar...' Ze klonk nu dichterbij. Ze was uit haar hangmat geklommen en er klonk een licht schrapend geluid toen ze tegen de boom leunde, vlak achter Sergs hoofd. Hij rook de geur van haar lichaam. Angst, vuil, zweet... Niña zelf. En op dat ogenblik leek alleen die geur maar belangrijk, als een menselijk houvast in de rottigheid.

'Als Toon sterft dan...' Opnieuw zweeg ze, in een poging haar zelfbeheersing te bewaren. Haar vuist bonkte enkele keren traag tegen de boombast, als een zwak protest tegen het lot en hun hulpeloosheid. 'En als we de bergen bereiken, wat dan? Ons voor altijd en eeuwig in het reservaat verstoppent?' Haar stem klonk hees en erg dichtbij.

Serg schudde onzichtbaar in het donker zijn hoofd. 'Vijf of vijfduizend. Wat is het verschil? Wat hebben we tot nu toe anders gedaan dan wegschuilen, het Apparaat ontlopen.'

Hij ervoer de nabijheid van het systeem als bijna fysiek, maar dwars door alles heen rook hij Niña; haar huid, haar haren. En er

was meer dan alleen die geur in het donker. Hij was een mutant. Hij nam háár waar: haar aura straalde hem tegemoet, haar angst, de klappen die ze had moeten verwerken en opeens voelde hij haar schuldgevoel als een roodgloeiend zwaard zijn geest binnen dringen.

‘Nee, Niña,’ fluisterde hij, ontzet door zijn ontdekking, terwijl hij haar adem nauwelijks beheerst en stotend door zijn haren voelde gaan. ‘Jij was het niet. Niet jij... Wij allemaal. Onze keuze!’

Opeens voelde hij haar natte gezicht tegen zich aan. Onhandig sloeg hij een arm om haar heen. Haar geur maakte hem dronken en hij klemde haar geluidloos schokkende lichaam tegen zich aan. Hij voelde zijn lichamelijke reactie. Niet nu! joeg het door hem heen... In godsnaam niet nu!

Langzaam wiegde de hangmat heen en weer, terwijl zijn handen als vanzelf hun weg zochten over haar huid... en hij haar handen voelde.

Niña trok zich zwijgend terug. Eindelijk hoorde hij weer de geluiden van het oerwoud. Even nog gleed haar hand liefkozend door zijn haar, toen was het speciale moment voorbij en liep ze met zachte voetstappen terug naar haar hangmat...

Toen Serg de volgende ochtend wakker werd, scheen de zon al weer fel. Hij wierp een snelle blik opzij. Niña sliep nog en lag als een kind opgerold in het midden van haar mat. Hij draaide zijn hoofd in de richting van de rivier. Olaf was niet te zien. Hij was uit het zicht van de anderen gaan slapen.

Een merkwaardige man, Olaf. Serg had hem voor hun vlucht niet goed gekend, maar de keren dat hij hem had ontmoet, gaven hem een indruk van oppervlakkigheid. De magere verzetsstrijder scheen zich uitsluitend voor zichzelf te interesseren en alle conversatie tussen Serg en hem had bestaan uit het uitwisselen van algemeenheden. Serg mocht hem niet zo en had geen idee of het gevoel wederkerig was. De man sloot zich volledig af. Eigenlijk waren alle rebellen sterke individualisten, vanwege hun specifieke talenten. Hij vroeg zich ineens af wat die van Olaf waren.

Zijn blik dwaalde verder langs de resten van het vuur. Ze hadden de avond tevoren niets gegeten en dat veroorzaakte nu een leeg gevoel in zijn maagstreek. Plotseling bleven zijn ogen gefixeerd op een figuur die in de grond aan het graven was. Een korte flits van angst nam bezit van hem en bijna moest hij overgeven. Zijn blik gleed onwillig van de zwoegende kapitein naar de roerloze gestalte op de grond, die daar gewikkeld lag in grote boombladeren. Het kon maar één ding betekenen: Toon!

Nee! schreeuwden zijn gedachten en met één sprong kwam hij uit zijn hangmat. Hij rende naar voren, maar toen hij de liggende gestalte wilde bekijken hield kapitein Alman hem tegen.

‘Niet doen!’ Hij schudde met een vermoeid gebaar zijn hoofd. Er zaten kringen onder zijn ogen. ‘Help liever met graven, voordat de anderen wakker worden.’

‘Wanneer is het gebeurd?’ fluisterde Serg.

‘Vlak nadat jullie naar je matten zijn gegaan. De behandeling van gisteren haalde niets uit. Ik wist het van tevoren. Het was al veel te laat.’

‘Dus u hebt ons een beetje voor de gek zitten houden.’ Verbijsterd en hevig teleurgesteld staarde hij de kapitein aan. Zijn vuisten balden zich samen.

‘Niet jullie, maar Niña. Het gaat mij om haar. Ze heeft al meer dan genoeg te verwerken en moet aan zichzelf denken. Ze heeft elke minuut slaap nodig die ze kan krijgen. Sla me maar als je wilt, jongen. Toon was toch al verloren en jij en Olaf zijn sterk genoeg.’

Serg ontspande langzaam zijn vuisten en boog zijn hoofd. Hij keek gelaten neer op het lichaam van zijn vroegere leermeester en voelde zich een complete dwaas. Hoe juist had de kapitein gehandeld. Hoe goed had hij de situatie aangevoeld, terwijl Serg zelf pas sinds de afgelopen nacht...

‘Het spijt me, kapitein, ik wist niet... Het moet voor u het ergste zijn.’

‘Mensen zoals Toon zijn er niet veel,’ reageerde hij kortaf. ‘Kom, help liever mee.’

Serg sprong in de kuil die de kapitein 's nachts met zijn machete en zijn blote handen had gegraven. Hij was dankbaar voor de gelegenheid die hem geboden werd zijn verlegenheid te verbergen.

Zodra de kuil diep genoeg was, tilden ze samen het lichaam van Toon op en legden het er in. Kapitein Alman stopte even, keek op het lichaam neer en zei zachtjes: 'Toon, ik weet niet of je nog ergens bent, of er nog iets van jou is dat een eigen identiteit bezit... afgezien van alles wat je ons gegeven hebt en wat wij nu, God weet hoelang nog, bij ons zullen dragen... Maar áls je ergens heen gaat, wensen we je een veilige aankomst.'

Na deze woorden gooiden ze samen de kuil dicht.

Niña reageerde een uur later gelaten op het nieuws. Ze gaf geen enkel commentaar op het feit dat het lichaam van haar vroegere leraar al was begraven.

Olaf en Serg vervolgden hun werk aan de boot. De verkoolde stukken moesten worden weggehakt en daarna zou de uitgeholde stam, die nog altijd flink zwaar was, naar de rivier moeten worden getild. Niet gesleept, dat zou een vanuit de lucht zichtbaar spoor kunnen veroorzaken. Het was nog een langdurig werk om het vaartuig voor gebruik geschikt te maken. Ondertussen vingen de kapitein en Niña vis uit de rivier. Toen het meisje een paar uur later Serg en Olaf hun eten bracht, vermeed ze het om Serg recht in de ogen te kijken. Omdat hij zelf ook geen raad wist met zijn houding tegenover haar, besloot hij maar te doen alsof er niets tussen hen was gebeurd.

Er werd de hele dag vrijwel niet gesproken, behalve door kapitein Alman die als vanzelfsprekend de taken verdeelde. In de loop van de dag begon het te regenen.

HOOFDSTUK 3

Een grijs gordijn van vallend water zakte zonder enige vorm van waarschuwing met een luid geraas uit de hemel en onttrok vrijwel alles aan het gezicht. De bomen gaven nog even beschutting maar al na korte tijd werd duidelijk dat de bodem te week werd om de bijna voltooide boot te dragen. Omdat de rivier begon te veranderen in een kolkende modderstroom, kon er die dag niet worden gevaren. Ze maakten derhalve een tijdelijk afdak om daarna in grote haast met de bouw van een schuilplaats te beginnen.

Ze sneden met het laserpistool drie grote takken van de bomen en stelden die als een driepoot op, waarbij één poot beduidend langer was dan de andere. Dit vormde het geraamte van een eenvoudige hut. Ze gebruikten lianen om de hoofdbalken aan elkaar te knopen om daarna de dwarsbalken te bevestigen. Als dakbedekking gebruikten ze grote bladeren. Zodra de eerste laag een klein beetje beschutting begon te bieden, sleepte Niña dood hout aan, dat tenminste vanbinnen nog droog was.

Het duurde lang voor er eindelijk een vuur brandde. Een sissende damp vulde de schuilplaats, die weliswaar primitief was, maar vrijwel geen regen meer doorliet.

Hoewel het hemelwater eerst warm was geweest, werd het na verloop van tijd kouder. De stoom van het vuur en de gronderige stank in de hut maakten het verblijf tot een onaangename noodzaak. Zodra de nacht met zijn gebruikelijke snelheid inviel, kropen ze achterin de schuilplaats bij elkaar en staarden moedeloos in de langzaam dovende vlammen.

Serg leerde nu het oerwoud van een andere kant kennen. Natuurlijk waren de jaarlijks terugkerende regens ook in Nieuw-Sao-Paulo nooit onopgemerkt voorbijgegaan, maar daar kwam men de regen-

tijd altijd veilig door in de beschutting van de communeruimten, die allemaal een overdekte verbinding met elkaar hadden, zodat je zonder reden nooit echt naar buiten hoefde. Wat hij nu meemaakte, in de omklemming van het met water verzadigde woud, was echter het rechtstreekse natuurgeweld dat over hen heen kwam.

De dichte neerslag ging gepaard met flinke windstoten, waardoor ze telkens vreesden dat hun schuilhut omver zou worden geblazen. Steeds wanneer de regen ook maar even afnam, gingen Serg en Olaf beurtelings naar buiten om de hut te verstevigen. Hun pessimisme bleek echter ongegrond, want hoewel het bouwsel van tijd tot tijd vervaarlijk schudde, weerstond het krakend de hevigste stoten van de onregelmatig blazende wind.

Er kondigde zich echter een ander probleem aan. Met gefronste wenkbrauwen tuurde kapitein Alman naar de meters op zijn beide lasergeweren en zijn ploffer. Hij had ze gebruikt om nog wat hout te drogen, waarbij de meters onrustbarend snel terugliepen. Een somber zwijgen volgde op zijn ontdekking.

Serg wierp een snelle blik op Olaf, maar die staaarde uitdrukkingloos naar buiten. Het weinige licht dat door de rivier werd weerkaatst, liet het wit van zijn ogen oplichten. Niña was een schaduw achterin de hut. Serg voelde hoe ze haar aandacht richtte op de kapitein. Haar stem klonk hees toen ze vroeg: 'Kapitein, hoe bent u hier eigenlijk in verzeild geraakt?'

Serg merkte dat zijn lichaam zich begon te ontspannen. Hij staarde zonder bewust iets te zien in het watergordijn dat nog altijd met luid geraas neerkletterde, een geluid dat bijna Niña's woorden overstemde. Hij bedacht dat de kapitein haar vraag misschien niet had verstaan, maar langzaam en zorgvuldig formulerend begon Alman toch op een zachte toon te spreken, als had hij het tegen zichzelf.

'Vijftewintig was ik destijds. Ik was niet echt ontevreden met mijn werk als robot-mecaniciën. Die dingen gaan wel eens kapot, weet je. Ik had de supervisie over achtendertig landbouwmachines, maar het was bepaald geen druk werk. Af en toe moest ik wat bedradingen doormeten en printplaten of chips vervangen. Ik beschouwde

mezelf als een soort van elektronische huisarts. Misschien zou ik er nu nog hebben gezeten, als ik niet...'

Hij draaide zich op zijn zij en steunde op één elleboog.

'Het was nog verder in het zuiden. Goed beschouwd was het een beetje een afgelegen plaats. Het werd Catila's hut genoemd. Ik weet dat er officieel voor het Centrale Apparaat geen afgelegen plekken bestaan, maar het was nou niet bepaald een komen en gaan van mensen. Eigenlijk was dat een beetje de reden waardoor ik in het verzet kwam, maar laat ik niet afdwalen... Op een dag begon een van de robots amok te maken, nadat er een paar vreemdelingen in de omgeving waren geweest. Eerst dacht ik dat het een toevallige gebeurtenis was, maar na die ene volgden er nog zes anderen. Het enige dat ik kon doen, was ze uitschakelen. Met drie man en de hulp van een stel andere machines lukte het mij om er een paar te deactiveren. Maar nadat één zijn zelfvernietigingmechanisme had ingeschakeld, waarbij twee van mijn vrienden waren omgekomen, durfde ik dat niet meer. Ik besloot mijn superieuren om advies te vragen.'

Serg voelde hoe een emotionele schok door Niña heenging. De kapitein scheen het niet te merken en ging verder zonder onderbreking.

'Ik had niemand van de afdeling ooit in levenden lijve ontmoet, maar wist dat ze gevestigd waren in Port Mackenzie. Toen ik het gebouw binnenging, ontdekte ik tot mijn verbijstering dat het districts-hoofd zelf een robot was. Ik geloof dat ik toen een beetje wakker ben geworden. Voor die tijd had ik mij altijd zonder protest bij alles neergelegd, maar op dat ogenblik zag ik ineens het absurde van de situatie in.'

Hij draaide met een korte ruk zijn hoofd om naar Olaf, alsof die er meer van zou begrijpen. Serg kreeg het merkwaardige gevoel dat de twee een geheim deelden. De kapitein vervolgde: 'Zeker toen die machine mij vertelde dat ik mij vergiste en me bovendien het verlies van die robot kwalijk nam. Ik heb toen zelf een beetje amok gemaakt en dat pak elektrische bedradingen verteld wat ik van hem dacht.

Dat was natuurlijk het einde van een niet erg briljante carrière.'

'En Toon?' vroeg Niña, die zich bijna niet kon beheersen bij het noemen van diens naam.

De stem van de kapitein verloor zijn ironische toon toen hij zei: 'Toon? Hij was de enige mens die in dat gebouw rondliep. Hij hielp mij ontsnappen en stelde zichzelf daarmee ook buiten de wet. Het was overigens niet de laatste keer dat hij zoiets deed.'

Hij zuchtte diep, zijn gedachten afdwalend naar zaken waar de rest geen weet van had. Geen van hen durfde er verder op in te gaan, zodat er een lange stilte viel. Merkwaaardig, bedacht Serg, zoals je in een situatie als deze dichter bij elkaar kwam te staan.

Met stijgende verbazing had hij naar de kapitein geluisterd. Meer nog dan de anderen had Serg bij kapitein Almans woorden inzicht gekregen in diens gevoelsleven, wat hem verwarde, omdat hij wist dat hij geen recht had op die kennis.

Hij werd nu gedwongen zijn houding ten opzichte van de leider van de verzetsbeweging te herzien. Te lang had hij zijn commandant alleen maar als zodanig beschouwd en op een bepaalde manier was dat ook het veiligste geweest. Maar de ontdekking dat deze grote man een gewoon mens bleek te zijn, deed hem nu hevig aan zichzelf twifelen. Op dit ogenblik besepte hij, voor het eerst sinds hij de commune had verlaten, dat hij altijd in staat zou moeten zijn om op zichzelf terug te vallen. Ondanks alles was het verzet voor hem een spel geweest, besepte hij nu. Wat hij had gezien als een soort thuis, bleek nu zonder muren, zonder waarachtige steun te zijn.

Niemand van de anderen besepte zijn verwarring, hij voelde zich plotseling een volstreekte eenling in de groep. Even be kroop hem het verlangen naar buiten te gaan, om zich te laten opslokken door de regen. Hij besepte echter al te goed het gevaar dat dit met zich meebracht, ook voor zijn metgezellen.

Tot zijn verbazing kroop de kapitein plotseling wel op handen en voeten de schuilplaats uit. Buiten in de regen stond hij op, het water langs zijn lichaam druipend, een eenzame donkere schim tegen de bijna zwarte hemel.

Gefascineerd keek Serg toe hoe ineens de hemel oplichtte en de omtrekken van kapitein Alman zich steeds scherper begonnen af te tekenen tegen de snel lichter wordende achtergrond. Het leek een visioen en Sergs ogen sperden zich wijd open.

‘Serg!’ fluisterde Niña geschrokken vlak naast zijn oor en haar hand omklemde zijn pols. Dat verbrak de betovering. Met een schok realiseerde hij zich het ongewone van de situatie. De hele omgeving baadde in een fel, door de regen wijd verspreid licht. Hij werd bijna omvergeduwd door Olaf, die zich struikelend de schuilplaats uit haastte.

Serg volgde kapitein Almans adjudant met zijn ogen, terwijl een hevige angst bezit van hem nam. Niña trok hem naar achteren tot in de uiterste hoek van de schuilplaats, waar hij beschermend haar gezicht tegen zijn borst drukte. Gefascineerd zag hij hoe Olaf de kapitein uit de weg duwde. Alleen Olafs gestalte stond nu badend in het licht van schijnwerpers die van bovenaf op hem gericht waren. Een geluid als van miljoenen insecten vulde de verder stille nacht. Bewegingsloos stond Olaf daar, zijn armen slap neerhangend langs zijn lichaam.

‘Wat doet hij?’ fluisterde Serg verbijsterd. Er klonk een explosie door de nacht en een plotselinge lichtflits zette de hele omgeving in zo’n felle gloed, dat ondanks het regengordijn de bomen aan de overkant van de rivier helder zichtbaar werden.

‘Nog een keer, Olaf!’ schreeuwde kapitein Alman, die weer overeind krabbelde. Weer klonk er een donderende klap en opnieuw werd de duisternis van de nacht door een lichtflits verbroken. Een groot voorwerp viel in de woeste modderstroom die de rivier nu was.

Het licht van een schijnwerper bescheen een seconde lang een voorwerp dat de schuilplaats binnenrolde. De kop van een robotzwever kwam tot stilstand in de resten van het vuur. Met wijd open mond staaarde Serg naar Olaf en met een schok realiseerde hij zich wat de speciale talenten van deze raadselachtige man waren. Olaf was een telekinetische mutatie, wiens geest het micro-elektronische

circuit van de robotzwevers kon beïnvloeden, puur door middel van zijn wil. Geen wonder dat hij en de kapitein een blik van verstandhouding hadden gewisseld bij kapitein Almans geschiedenis. Serg bekeek Olaf nu met andere ogen. Hij beseftte nu waarom het zo moeilijk was geweest deze man te doorgronden, Olaf sloot zich voor iedereen af als hij wilde, zelfs voor een empaat zoals Serg, die gewoonlijk de stemmingen van mensen onmiddellijk kon peilen.

Met ontzag keek hij toe hoe deze man, die hij net pas echt had leren kennen, nog een derde zwever liet exploderen. Vervolgens werd Olaf zelf door een energiestraal uitgeschakeld. Serg wachtte niet op wat komen ging. Voordat Olafs lichaam de grond raakte was de jongen al opgesprongen, terwijl hij tegelijkertijd Niña overeind trok. Hij hoorde nog net kapitein Alman schreeuwen: 'Vlucht, red jezelf...' Waarna een dunne rode straal uit een schijfvormige toestel omlaag schoot en de kapitein op zijn voorhoofd raakte.

Serg aarzelde geen moment. Half struikelend, half glijdend over de glibberige, met regenwater doordrenkte grond sleurde hij Niña het oerwoud in, terwijl zijn hart bijna uit zijn borst leek te barsten. Natte takken sloegen hen in het gezicht en hij proefde de smaak van bloed in zijn mond, maar hij gunde zichzelf niet de tijd om er op te letten. Vluchten moesten ze, weg van die plek, zo snel mogelijk. Uiteindelijk kon hij niet verder. Niña liep niet meer mee, maar wankelde met slepende gang achter hem aan en ook zijn eigen benen weigerden hem nog verder te dragen. Terwijl de wereld voor zijn ogen draaide, liet hij zich uitgeput op de grond zakken.

Ze leken voorlopig veilig te zijn en terwijl Serg trachtte om weer wat op adem te komen, stelde hij vast dat het vrijwel donker was. Ze moesten zich dus gedurende hun panische vlucht door de ondergroei zeker een paar honderd meter van de zwevers hebben verwijderd. Naast hem hoorde hij Niña hijgen. Ze hield haar voorhoofd tegen de grond gedrukt, als wilde ze erin verdwijnen.

Het kostte hem enige tijd om weer wat op krachten te komen. Zodra de wereld weer stabiel werd voor zijn ogen keerde hij zich naar het meisje en hielp haar in zittende houding.

‘Gaaf het een beetje?’ fluisterde hij. Niña knikte heftig, nog niet in staat iets te zeggen. Serg boog zijn hoofd achterover en leunde vermoeid hijgend tegen een boomstam die hij maar net kon onderscheiden in het donker. Het meisje schoof met de grootste inspanning naar hem toe. Even later leunde ze naast hem tegen dezelfde boom.

‘Mijn God,’ bracht ze ten slotte uit. ‘We zijn alleen.’

Nu pas drong het tot Serg door dat de regen nog altijd in stromen neerviel en hij opende zijn mond om er wat van op te vangen. Met zijn handen waste hij bloed en vuil van zijn gezicht. Een paar pijnlijke plekken duiden er op dat hij enkele takken in het voorbijgaan wel erg hard had geraakt. Hij draaide zijn gezicht naar Niña toe.

‘Hoe is het nu met jou?’

‘Ik ben in orde,’ antwoordde ze hijgend. ‘Wat gebeurde er allemaal? Het ging zo vlug.’

‘Ze hebben Olaf en de kapitein te pakken gekregen.’

‘Maar de explosies dan? Het leek wel oorlog. We hadden toch geen vuurwapens meer?’

Serg staarde voor zich uit het donker in. ‘Olaf zelf was het wapen.’

Niña leek het te begrijpen, want ze vroeg niet verder. Tot zijn verbazing voelde hij het meisje tegen zich aan glijden. Haar hoofd zakte tegen zijn schouder. Van pure uitputting was ze van het ene moment op het andere in slaap gevallen. Serg hield haar vast en probeerde te waken wat maar korte tijd lukte. Het laatste wat Serg zelf waarnam was het monotone geroffel van de regen op de bladeren, de grond en zijn eigen huid voor hij zelf ook weggleed.

Toen hij wakker werd, regende het niet meer. Over de omgeving scheen het bekende grijsgroene licht van planten in de ochtendnevel. Onderzoekend gleden zijn ogen over de plek waar ze zich bevonden. Hun vlucht was geëindigd in een brede kuil in een glooiende helling, waar een enorme boom, die nu lag weg te rotten, was omgevallen. Een zijscheut die vanuit het wortelstelsel was opgeschoten, had de dood van de oude moederstam overleefd. De jungle rondom was bezig het opengevallen terrein weer in beslag te nemen, maar nu was

de begroeiing er minder dicht dan elders.

Niña leunde nog steeds in diepe slaap tegen hem aan. Ze lag in een half gebogen houding, met een flink geschaafd been min of meer onder zich gevouwen. Het lange, donkere haar hing in natte slierten over haar gezicht. De windsels om haar onderarm en haar hand waren door het water losgeweekt en met een plotselinge schok zag Serg wat er door de verminging van haar hand was overgebleven. Met een ruk wendde hij het hoofd af en nam zichzelf in ogenschouw. Zijn kleding bestond uit weinig meer dan rafels. Door een grote scheur zag hij de met bloedkorsten bedekte krassen op zijn borst waar de boskat hem te pakken had gekregen. Ze waren al aardig aan het genezen. Op een paar beurse plekken en schaafwonden na was hij er goed vanaf gekomen.

Wat was er gebeurd met Olaf en de kapitein, vroeg hij zich af. Waren ze dood? Of hadden de robots in de zwevers hen alleen maar verdoofd en weggedragen? Er was geen manier om er achter te komen, teruggaan naar de open plek bij de rivier zou gekkenwerk zijn. Hier onder de woudreuzen zouden ze voor de zwevers veiliger zijn dan daar. Diep onder de boomkruinen in het oerwoud zelf konden de toestellen onmogelijk manoeuvreren. Helaas konden Niña en hij hier niet blijven. Op de onderste leeflaag viel bijzonder weinig eetbaars te bemachtigen.

Niña werd wakker en schudde het natte haar uit haar ogen.

‘Hemel, ik voel me compleet gebroken.’ Ze keek om zich heen en de uitzichtloze situatie drong met volle kracht tot haar door. Serg zag dat haar hele houding wanhoop uitdrukte. Het was een dieptepunt van de melancholie die de laatste weken, sinds haar ongeluk, bezit van haar had genomen. Toch blikkerde er nog iets van vechtlust in haar ogen en nog iets anders, wat hij niet goed kon duiden.

Serg tastte naar zijn linkerzij. Tot zijn opluchting hing daar nog steeds kapitein Almans machete. Hij stond moeizaam op en merkte dat zijn spieren behoorlijk stijf waren geworden van het liggen op de grond. Gezien hun situatie was lichamelijk ongemak echter maar een bescheiden onderdeel van hun problemen. Hij beseftte dat het be-

staan van groep Zeven nu verleden tijd was. Er viel niet veel meer te doen dan een poging tot overleven te wagen. Aan wat daarna kwam wilde hij nog niet eens denken.

‘Laten we proberen iets te eten te krijgen,’ zei hij. ‘Kom, geef me je hand.’

Hij hielp haar overeind en vermeed het om naar haar andere hand te kijken. Niña bemerkte zijn blik en bond de windselen voorzichtig opnieuw vast met een van pijn vertrokken gezicht. Ze zei: ‘Ik begin er in gedachten al een beetje aan gewend te raken. De pijn is te dragen als ik er niets mee aanraak. Wat ik er nog mee kan doen zie ik later wel, als er nog een later bestaat tenminste.’

Zonder iets te zeggen kapte Serg een stuk van een smalle liaan af en legde er een knoop in. Met een onzeker lachje nam Niña het hulpmiddel aan en legde het om haar nek, om er haar hand in te laten rusten.

‘Kom.’ Serg liep voor haar uit de jungle in.

De droogte bleek maar van korte duur te zijn. Zodra ze eenmaal goed en wel op weg waren, viel het water weer in een dicht en zwaar regengordijn neer. Tot zijn verbazing merkte Serg dat die regen niet eens zo onaangenaam meer aanvoelde als je maar eenmaal doornat was – natter kon immers niet – en doordat hij elke decimeter van hun pad zelf moest kappen bleef hij warm genoeg. In elk geval hielden de insecten zich door de neerslag verscholen op droge plekken onder boombladeren. Van tijd tot tijd keek hij bezorgd over zijn schouder. Niña was ondanks haar ferme woorden flink aangeslagen door alles wat er was gebeurd en haar ongeluk had haar meer verzwakt dan ze toegaf. Ze hielp fanatiek mee door takken en lianen uit de weg te trekken, maar hij merkte dat ze het niet lang volhield. Ze had moeite met het vinden van haar evenwicht op de weke brij van de ondergrond. Af en toe wankelde ze en enkele keren moest hij haar overeind trekken omdat ze gevallen was.

Waar ze heen moesten wisten ze niet. Serg mompelde iets over hogere gronden. Ze waren in elk geval gedwongen om door te gaan tot ze iets eetbaars tegenkwamen. Het lawaai van het kapmes waar-

schuwde echter elke mogelijke prooi lang van te voren. Plantaardig voedsel moest ook te vinden zijn, al was Toon op dat gebied de kenner geweest. Terwijl Serg zich concentreerde op het kappen van een weg door dichte plantengroei, concentreerde Niña zich op het vinden van voedsel.

Na een poosje werd de onderste leeflaag van het oerwoud zo onbegaanbaar dat er niets anders voor hen opzat dan verder te gaan via de hogere laag van het ademreservaat. Serg hielp Niña omhoog naar een natuurlijk plateau van verstrengelde takken en lianen dat zich enkele meters boven de grond bevond. Het was een onzekere route met gaten, verraderlijk doorbuigende takken en duistere holen in de begroeiing waarin zich roofdieren konden schuilhouden. Er waren meerdere van deze lagen en af en toe moesten ze terug naar de grond of verder naar boven. Nadat ze voor de zoveelste keer met pijn en moeite een volgende leeflaag hadden bereikt, zag Serg dat het meisje was achtergebleven. Het was tijd om te rusten.

Lang kon de pauze echter niet duren, want ze waren nog geen voedsel tegengekomen. Een paar schreeuwende ara's vlogen opeens in rode en blauwe flitsen luid klapperend de boomkruinen in. De vogels waren onbereikbaar hoog voedsel. Er was nog geen spoor van planten waarvan er geen twijfel aan de eetbaarheid bestond. Veel van wat er aantrekkelijk uitzag was giftig, soms zelfs bij aanraking, en moest dus vermeden worden. De honger dwong hen al gauw om weer verder te gaan.

Na verloop van tijd bereikten ze een plek van wrede schoonheid: een vallei met honderden schitterende orchideeën, van vele soorten en afmetingen. Maar er viel niets te eten. Het begon er werkelijk naar uit te zien dat ze het die dag zonder voedsel zouden moeten stellen.

De takken waren door de voortdurende zware regens zó glibberig geworden, dat Serg en Niña de grootste moeite hadden hun evenwicht te bewaren. Ten slotte konden ze niet verder. De leeflaag liep steil omhoog en ging een meter of acht boven hun hoofd over in een volgende. Ze waren te uitgeput om de klim te wagen.

Ze verlangden stilzwijgend naar iemand als kapitein Alman, die

hen zou zeggen wat te doen, maar de tijd dat ze de verantwoordelijkheid op een ander konden afschuiven was nu voorbij. Ze waren op zichzelf aangewezen. Ze keken elkaar aan en wisten precies van elkaar wat ze dachten.

Serg stak zijn hand op en schudde zijn hoofd, terwijl hij probeerde zijn kinderlijke wensen te onderdrukken, wat niet helemaal lukte. 'Nee!' riep hij uit. 'We hebben toch niet voor niets onze training gehad. We moeten onze tactiek veranderen. Toverkracht zou nu erg welkom zijn. Een oerwoudfee of zo, desnoods eentje met klauwen en een gele vacht met zwarte vlekken.'

Niña legde even bemoedigend haar hand op zijn arm. 'Ik wil je fee wel zijn,' zei ze. 'En die vacht en klauwen moet je er maar bij denken.'

Ondanks de situatie en ondanks alles wat er de afgelopen weken was gebeurd, begonnen ze allebei te lachen. Dat werkte heerlijk bevrijdend. Serg haalde met een teder gebaar haar hoofd naar zich toe. Hij tikte er even met zijn eigen hoofd tegenaan.

'Kom, toverfee. Laten we iets ongewoons doen,' zei hij op zachte toon. 'Denk aan wat Toon altijd zei: gebruik je kracht als je weet waarvóór, maar leef op je instincten, net als datgene waarmee je in de jungle moet samenwerken.'

Hij sloot zijn ogen om zich beter te kunnen concentreren. Eerst gebeurde er niets. Alleen zijn eigen gevoel nam hij waar, maar langzamerhand tastten zijn geestelijke antennes de omgeving af. Eerst het zuivere regenwater op zijn huid en in zijn kleren, daarna nam hij Niña waar: een sterke aanwezigheid die de zijne zocht. Elkaar versterkend werd de waarneming van de omgeving verscherpt. Niet de vorm of de kleur van de dingen, maar de eigen specifieke aura's vingen ze op, op zoek naar een golflengte die bij de hunne paste.

Het was eerst heel zwak, maar geleidelijk aan kreeg de omgeving reliëf. De felle, agressieve uitstraling van de orchideeën die de kalme rust van de bomen overstemde. Kleine, beweeglijke gloeipuntjes van wisselende sterkte, dat moesten insecten zijn. De koele vibraties van een slang, veel hoger in het geboomte. En omlaag... Daar was het!

Ze openden hun ogen. Allebei wisten ze nu waar ze moesten zoeken. Ze waren al regelmatig in de buurt van voedsel geweest, zonder het zich te realiseren.

Serg keek naar haar arm en zei: 'Wacht hier!'

Hij liet zich voorzichtig langs een stel ineengestremde lianen naar beneden zakken tot op de modderige grond. Zijn enkels zakten er in weg, maar hier was het. Hij bukte zich en begon met zijn handen in de modder te wroeten. Zijn vingers vonden langwerpige, stevige vormen: eetbare knollen.

Hij opende de sluiting van zijn unipak en stopte er zoveel mogelijk in. De riem die hij om zijn middel droeg, hield ze tegen. Hij begon aan de terugtocht, wat niet eenvoudig was. Vermoeid als hij was, vormden de meters die hij moest klimmen ware obstakels. Maar uiteindelijk kwam hij luid hijgend aan bij de vork van de zijtak waar hij Niña had achtergelaten. Met een gretig gebaar nam ze een deel van zijn wortelvoorraad aan. Het voedsel was rauw en hard, het had een wat weeïge en zoete smaak, maar het was goed, voedzaam eten en dat was het belangrijkste.

Nadat ze genoeg gegeten hadden, vervolgden ze hun tocht naar het onbekende. De rest van de dag trokken ze zwijgend meter voor meter door de jungle. De klim naar boven bleek nog wel mee te vallen, maar na een meter of twintig liep het netwerk van takken en grote bladeren weer langzaam glooiend naar beneden, totdat ze tegen de avond over wat steviger grond liepen en een smalle beek kruisten. Hier besloten ze de nacht door te brengen.

Ze aten nog wat van de wortels en kropen als vanzelf dicht tegen elkaar aan, om elkaar wat beschutting te geven. Behalve het ene kapmes hadden ze niets bij zich om zich tegen de gevaren van het oerwoud te beschermen. Geen muskietennet, geen dierwerende vloeistof, niets dan hun eigen lichamen en die gaven ze aan elkaar, plotseling en zonder schaamte.

In deze situatie wist Serg niet wat hij voor het meisje voelde. Was het loyaliteit tegenover haar oudere broer die zijn vriend was geweest? Was het de eenzaamheid? De vermoeidheid? Of volgden ze

het pure patroon van de wezens in de jungle? Hij wist het niet en het was niet belangrijk. Ze streelden elkaars lichaam als hongerige dieren en deelden wat ze aan gevoel bezaten. Eerst wat onhandig en vooral zonder woorden, maar later verdween de dunne scheidsmuur die tussen hen in had gehangen en ze bezaten geen geheimen meer voor elkaar.

Moe en bevredigd vielen ze ten slotte in elkaars armen in slaap...

's Nachts kwamen de zwevers. Hun felle schijnwerpers wierpen hun licht op een jongeman en een vrouw, ineengestremd op de oever van een smalle beek. De verdovingsstralen schoten naar beneden en raakten hun voorhoofd. Een van de zwevers landde en acht met kunststof beklede robotarmen tilden de beide lichamen in het toestel. Daarna steeg de zwever weer op en de formatie begaf zich over de boomtoppen in noordelijke richting.

Het woud leefde zijn normale nachtlevens. Leven ontstond en verslond in het zuidelijke ademreservaat van het keizerrijk Aarde.